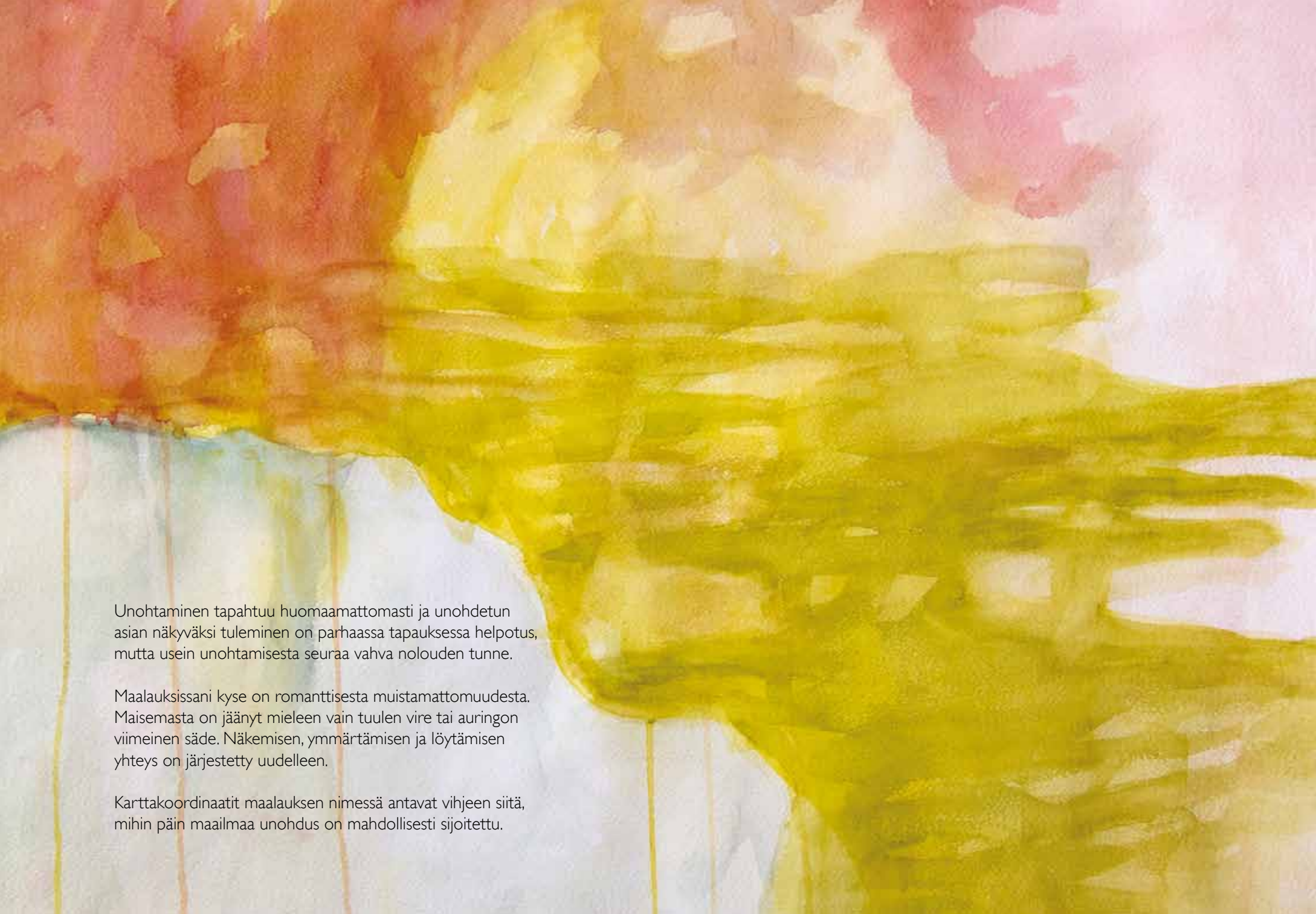

unohtuneet maisemat
maija toropainen

Unohtaminen tapahtuu huomaamattomasti ja unohdetun asian näkyväksi tuleminen on parhaassa tapauksessa helpotus, mutta usein unohtamisesta seuraa vahva nolouden tunne.

Maalauksissani kyse on romanttisesta muistamattomuudesta. Maisemasta on jäänyt mieleen vain tuulen vire tai auringon viimeinen säde. Näkemisen, ymmärtämisen ja löytämisen yhteys on järjestetty uudelleen.

Karttakoordinaatit maalauksen nimessä antavat vihjeen siitä, mihin päin maailmaa unohdus on mahdollisesti sijoitettu.

Hissi kävi meidän kerroksessa. Talo on umpeen paketoitu. Remonttia tehdään ikkunan toisella puolella hyvin hiljaa, voisi sanoa, nyt kun täryporat eivät soi eikä rummuta.

Unohtunut maisema, **60°N, 24°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

Aurinko ei laskenut koko yönä, muita ihmisiä ei näykynyt missään, vain lampaat määkivät silloin tällöin katkaisten koleaan hiljaisuuden.

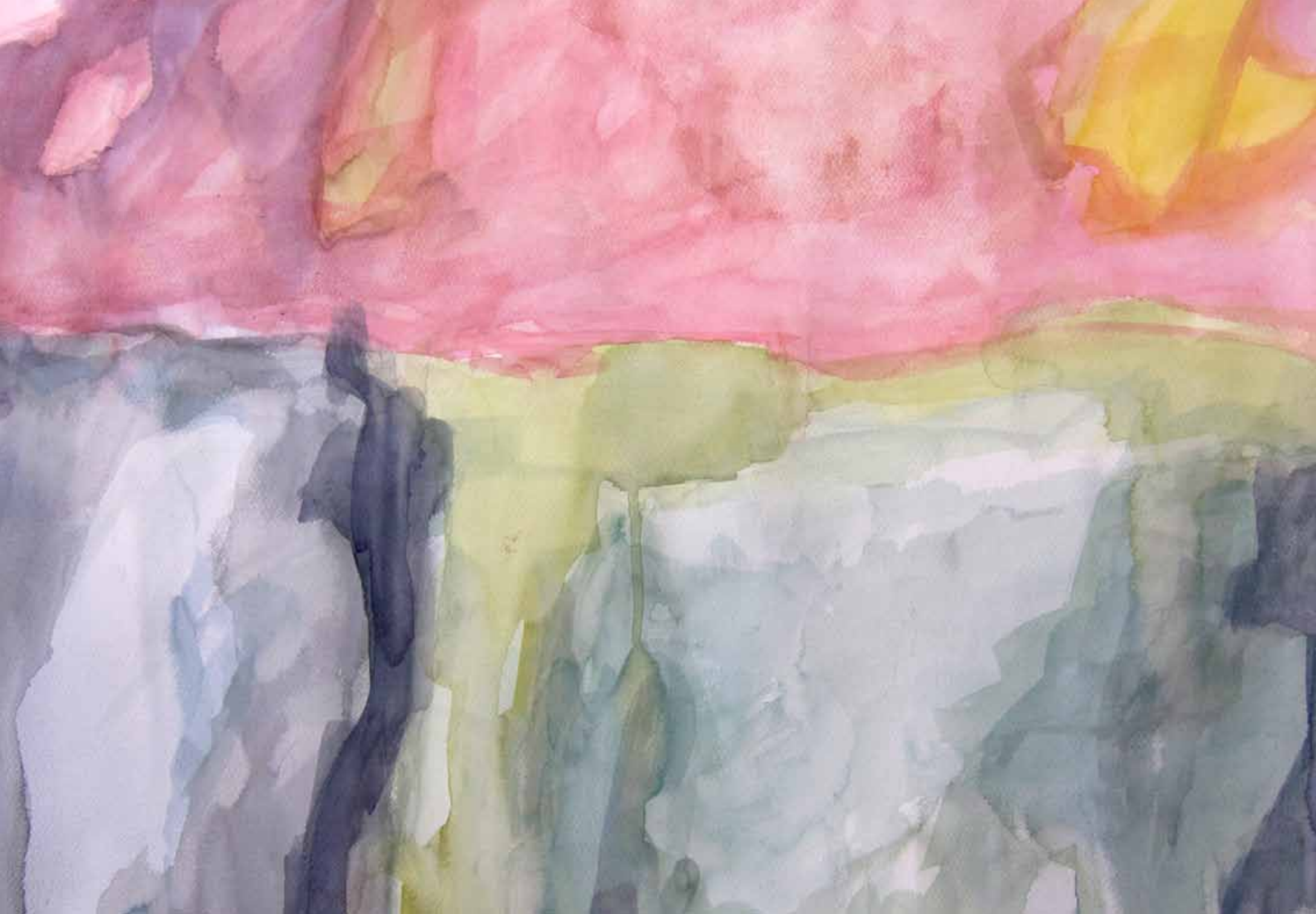
Unohtunut maisema, **70°N, 27°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

Silloin reilut kolmekymmentä vuotta sitten väsyneen matkalaisen herätti ohipyöräilevä sillanrakentaja ja tarjosi lämmintä maitokahvia Airamien termospullosta. Jäkäläisellä kallionrinteellä nukuttu yö muuttui leppeäksi aamuksi.

Unohtunut maisema, **66°N, 28°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

"Ehkä lohdullisin *Wunderlustin* paljastamista merkityksistä on kuitenkin kävelyn vastustamattoman sinnikäs anarkistisuus. Kävelyn ei tarvita kuin ruumis, joka istepintaisuudessaan riittää kantamaan jopa vuorten huipuille ja kokonaisen mantereen poikki. Hitaudessaan kävely puolestaan vastustaa aikataulutusta, maan materiaalisen ja vaativan ulottuvuuden pelkistymistä liikenteen hermoverkoista sekä työmatkaajan juurettomuutta eli velvollisuutta olla aina pian jossain muualla kuin missä on nyt. Kävely ei ole tuottamista eikä kulutusta, ja siksi kävelijä pääsee vaeltamaan ainakin hetkeksi niin sanottujen taloudellisten realiteettien juoksupyörän ulkopuolelle. (Juoksupyörä tai juoksumatto, *treadmill*, oli englantilaisen vankilanjohtajan 1800-luvulla keksimä kuritusväline. Sillä ei ollut mitään kuntoiluun liittyviä tarkoitusperiä: sen sijaan siinä juoksemisen yksitoikkoisuuden oli tarkoitus murtaa vankien henkinen vastarinta.)"

(Valkama, Maria 2011 – Kävelyn historiaa ja anarkismia. *niin & näin, filosofinen aikakauslehti* nro 69 kesä 2/2011. Sivut 69.)

Unohtunut maisema, **59°N, 20°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

"Käytännön elämässä aika on rikkaus, johon suhtaudumme saidasti. Kirjallisuudessa aika on rikkaus, jota voi käyttää kaikessa rauhassa ja siihen etäisyyttä ottaen. Ei tarvitse saapua ensin tiettyyn määrän päähän. Ajan taloudellisuus on hyvä, sillä mitä enemmän aikaa säästämme, sitä enemmän voimme sitä tuhjata. Tyylin ja ajatuksen nopeus merkitsee ennen kaikkea sulavuutta, liikkuvuutta, luontevuutta. Nämä ominaisuudet liittyvät kaikki kirjoitukseen, joka mielellään harhailee, hyppää aiheesta toiseen, kadottaa punaisen langan sata kertaa ja löytää sen uudelleen yhtä monen käänteen kautta."

(Calvino, Italo 1993/1996: *Kuusi muistiota seuraavalle vuosituhannele*. Suom. Elina Suolahti. Loki-Kirjat, Helsinki. Sivu 79.)

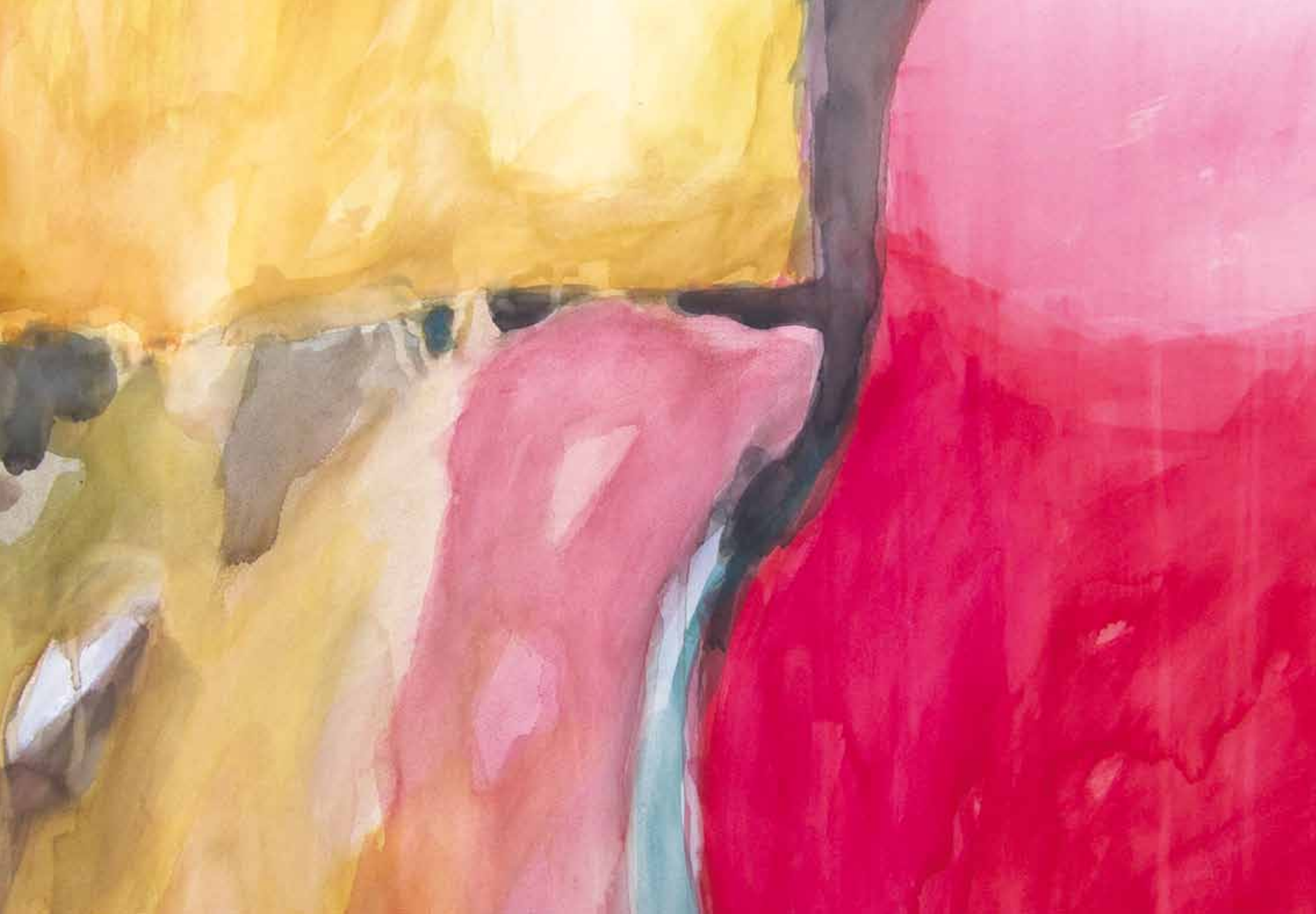
Unohtunut maisema, 37°N, 15°E, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

Mitähän siellä oikeasti tapahtui? Puntaroiko opas koskaan, että jättäisi tietämättömät luonnon armoille. Olisi ollut aivan sula mahdollisuus selvittää ulos paikasta ilman tietoa ja viitoittajaa.

Unohtunut maisema, **65°N, 28°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

"Olioiden silleen jättäminen ja avoimuus salaisuudelle kuuluvat yhteen. Ne suovat meille mahdollisuuden toisenlaiseen tapaan viipyä maailmassa. Ne lupaavat meille uuden perustan ja maaperän, joiden avulla voimme vaarattomasti seisoa ja olla olemassa teknisen maailman sisällä."

(Heidegger, Martin 1959/2005: *Silleen jättäminen*. Suom. Reijo Kupiainen. niin & näin -lehden julkaisusarja 23°45, Tampere. Sivu 24.)

Unohtunut maisema, **52°N, 13°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

Ajattelemisen on epämukavaa kuin sateessa käveleminen
kun tuuli voimistuu ja tuntuu kuin sataisi rankemmin.
(Pessoa 2001, 32).

(Dahl, Rita 2008: *Fernando Pessoaan ortonyymi ja heteronyymit modernistis-romanttisena myyttinä*. Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopisto, humanistinen tiedekunta, taiteiden tutkimuksen laitos, yleinen kirjallisuustiede.)

Unohtunut maisema, 38°N, 9°W, 76 x 56 cm, akvarelli paperille, 2013

Hikistä, kuumaa ja ainutkertaista. Sapere aude.

Unohtunut maisema, **20°N, 87°W**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

Ukilla oli tapana koota kaikki kylän lapset, ahtaa meidät autoonsa ja viedä kuumana kesäpäivänä hiekkarannalle. Uida sai niin paljon kuin halusi. Ukki teki rannalle nuotion, keitti kahvia ja tarjosi meille makkaravoileipiä. Takaisin tultiin vasta iltahämärän aikaan.

Unohtunut maisema, **62°N, 29°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

Mistähän se johtuu, että monet mieleiset asiat ja paikat muistaa peilikuvina. Olenko siis unohtanut maiseman, vaikka muisto onkin kirkas ja elävä.

Unohtunut maisema, **45°N, 12°E**, 56 x 76 cm, akvarelli paperille, 2013

